

TEXTER FÖR AUDITION VID SCENKONSTSKOLAN PÅ ÖLANDS FOLKHÖGSKOLA

Könen som anges i monologerna kan du ändra om du så önskar. Välj en av följande monologer:

Text nr 1. Ur *Kärlek i motljus* av Lucia Cajchanova

Han försvann. Han är den försvunne mannen. Eller vad han nu var. Första gången kvinnan träffade honom var han i leksaksbranschen. Såldes plyschpapegojor på gågatan. Han försvann lika plötsligt ur hennes liv som han hade dykt upp. Vad tar kvinnor sig till när män försvinner? Hon försökte förstå, när det inte gick – acceptera, gick inte det heller, så hon försökte glömma, drack lite för mycket, pratade lite mycket skit med väninnorna, gick ner i vikt utan att anstränga sig, skaffade en ny frisyr, sökte upp en läkare. Tog en restresa till solen. Hon älskade honom. Till en början verkade han också älskat henne. De hade planer. Han flyttade in i huset som hon just ärvt. Han jobbade hårt. Han hade hela tiden nya saker på gång, firmor, affärer, uppdrag. Hon började tycka att han var borta väldigt mycket. Slutade han älska henne? Han bad om hennes tålmod. Han behövde tid. Han behövde också pengar till en kortare resa, han måste träffa någon och avsluta en affär. Han åkte. Han kom inte tillbaka. Hon väntade. Han kom inte tillbaka. Vad skulle hon tro?

Text nr 2. Ur *Sweet Panic* av Stephen Poliakoff

Nej. Nej, det är inget skräp. Det går fortfarande att se vad det är. Med lite god vilja. Det är kvarlevorna av en fotoautomat – the automatic Photo Machine. Den är säkert från sextiotalet då dom grävde hela den här jättegropen och byggde alla hotellen. Titta, här är till och med en fotoremsa... väldigt suddig, för mörk för att man ska se nåt. Jag och mina väninnor brukade klämma in oss tillsammans och ta tjusiga, ”sofistikerade” foton, med hattar... Eller jättesnuskiga bilder. Då man satt och hånglade där inne medan kameran blixtrade. Vi till och med låg med varann. Gjorde ni sånt? Nej, kanske inte. De kändes så moderna och spännande, de här automaterna, när de plötsligt dök upp på gatorna, så komplicerade... Sista skriket inom den avancerade tekniken. Nu är den gammal och primitiv. Om det finns nånting som verkligen skiljer sig mellan nu och då – så är det att då verkade stan så ofarlig. Det kändes upphetsande, nästan erotiskt, att komma till West End, men det kändes aldrig det minsta farligt. Den stora vida världen var farlig... Ryssland, röda torget, gubbar i pälsmössor... men inte stan. Det här är en fantastisk relik.

Text nr 3. Ur *Further than the furthest thing* av Zinnie Harris

Jag ljög. Hör du vad jag säger? Jag ljög. Jag ljög för Mill. Mill av alla människor. Rakt upp i ansiktet på henne. Inte bara det utan... Jag sa till dig att jag behövde lätta mitt hjärta. Jag fick betalt för det. Inte betalt så, inte pengar i näven, men jag blev rikligen rikligen belönad. Jag sa till Mill att ön var totalförstörd. Och jag sa samma sak till Francis. Och dom spred det vidare till alla er andra. Ön är helt och hållet... Nå, det är inte sant. Lavan kom inte längre än till foten av berget. Allt annat klarade sig helskinnat. Flottan var verkligen där och det är vad dom såg. Jag har vetat det hela tiden. I samma veva som ni kom hit, ungefär. Det ligger helt andra skäl bakom att dom inte vill att ni ska återvända hem. Jo, just det, det bästa av allt, kyrkan. Lavan nådde precis fram till kyrkporten och där stoppade den. Tvärnitade precis vid porten. Till och med en annan skulle kalla det ett underverk. Hursomhelst så finns det inte några fysiska hinder att ni alla återvänder hem.

Text nr 4. Ur *K+M+R+L* Av Mattias Andersson

Och jag lyfter, lyfter... Lyfter för en underbar resa... Något driver mig, lyfter mig uppåt... Upp mot det blåa, rena... Snart lämnar jag stadssörjan bakom mig, ut förbi dom gråa husfasaderna, industri-skorstenarna och sönderrostade varvsdockorna, utåt, bort från dom förorenade landmassorna som omger denna stad... Mot nya städer, nya länder, främmande kontinenter... Renare, öppnare platser där vinden blåser i andra, friskare riktningar... renare, öppnare platser och jag fortsätter, fortsätter ut över detta oändliga gröna, som också har fläckar av det klaraste blåa... Färger så lysande, tydligt avgränsade från varandra... Städerna som underbara, gåtfulla labyrinter under mig... Jag börjar sänka mig något, färdas nedåt, tar sikte på en stor stad belägen nedanför berget... Någon tar sikte, sikte... Ett kikarsikte... Piloten lägger an... Med siktet, siktet... Han lägger an och avfyrrar... Ett bombplan jag färdas med... Staden, husen, människorna... Till aska...

Text nr 5. Ur *Rötter* av Arnold Wesker

Mamma! Jag kunde slå ihjäl dig när du gör sådär! Inte undra på att jag inte vet nånting om nånting! Ni har aldrig gett mig nåt som var värt nånting. Jag har aldrig fått veta vad som händer där ute i världen, för ni stängde alltid av nyheterna när de började. Jag fick aldrig läsa några bra böcker för det fanns aldrig några här hemma. Jag fick aldrig höra nåt annat än dansmusik för när de spelade klassiskt stängde du alltid av. Jag kan inte ens tala mitt eget språk på riktigt för du pratade aldrig om nåt viktigt! Gud i himlen mamma, du bor på landet men du har ingen... ingen resning över dig! Du går omkring här bland gröna åkrar och ängar och du har blommor och andas frisk luft men du har ingen resning. Du bara pratar och pratar och pratar så hela hjärnan blir full med ingenting. Du stänger ute världen. Vad är det för liv du gett mig?

Text nr 6. Ur *Ljug mig en sanning* av Peter Pohl

Ge fan i den fjärde tallriken nu! Du är puckad! Tre år, Madde! Fattar du vad det är? Tre år har gått, och du har inte fattat att hon inte kommer! Förra året fyllde farsan fyrtio jämnt, men inte fan kom morsan. Inte ens då, Madde! Du lever på en stor jävla lögn! Farsan skulle bli vansinnig om mamma satt här, typ: ”Hej, hej, här har ni mej. Jag blev visst borta lite längre än vanligt”... Vet du varför morsan stack. Madde, vet du det? Har du aldrig tänkt på det? Vet du vad hon stack ifrån? Oss! Oss. Dej och mej och farsan. Och om hon kom nu, vet du vad hon skulle komma tillbaka till, typ? Hit? Madde, lyssna på frågan. Jag frågade inte vart hon skulle komma, typ, utan vad hon skulle komma till. Till vem? Till oss Madde, samma jävla oss som hon stack ifrån. Hon kommer inte. Ge fan i den där tallriken nu!

Text nr 7. Ur *Som ni vill ha det* Av William Shakespeare

Din bödel vill jag faktiskt inte vara. Jag flyr dig för att inte skada dig. Du påstår här att mina ögon mördar – Förtjusande! Javisst, och tänk så troligt Att något så skör och fegt som mina ögon Som stänger portarna för minsta dammkorn Är slaktare, tyranner, mördare. Nu stirrar jag på dig så hårt jag kan. Om mina ögon sårar, dör du nu. Nå, låtsas svimma nu då, fall omkull då: Va? Kan du inte? O skäms, skäms att ljuga Och kalla mina ögon mördare. Nå, får jag se på såret som de gav dig. Rispa dig med en nål, och det blir alltid Nåt litet märke; stöd dig mot ett strå, En stund blir det ett avtryck kvar i handen Som syns tydligt och klart. Men mina blickar – Trots att jag slunga dem mot dig som spjut nyss Så rörde de dig inte. Så där ser du, Ögon kan inte skada nån.

Text nr 8. Ur *Måsen* av Anton Tjechov

Jag var rädd att du skulle hata mig. Jag drömmer varje natt att du ser på mig och inte känner igen mig. Om du visste! Sedan jag kom hit har jag hela tiden gått omkring här... vid sjön. Jag har varit vid ert hus många gånger och inte vågat gå in. Kom så sätter vi oss. Vi sätter oss här och pratar, bara pratar. Det är så skönt här, varmt och skönt... Hör du vinden? Jag har inte gråtit på två år. Sent igår kväll gick jag för att se efter i trädgården om vår teater fanns kvar. Den stod kvar. Jag började gråta för första gången på två år, och det lättade, det klarnade i själen. Se, jag gråter inte längre.